

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Yksi tapeellinen

Paljon sinä suret ja pyrit, vaan yksi on tarpeellinen. (Luuk. 10:41–42)

Jeesuksen sana hätkähdyttää. Hän ravistaa meitä hereille. Hän pakottaa meidät pysähtymään ja kuuntelemaan. Miten niin vain ”yksi on tarpeellinen”?

Alkuaan sanat on lausuttu Martalle, joka sentään palveli Jeesusta ja tämän jalkojen juuressa istuvaa sisartaan. Pyyteetöntä palvelua. Pitkä päivärupeama takana. Ilmeisesti Martta oli ollut mukana kuulemassa äskeistä vertausta laupiaasta samarialaisesta. Hän päätti ryhtyä sanoista tekoihin, tulla ei vain sanan kuulijaksi vaan myös tekijäksi. Ehkä häntä myös hiukan hävetti sisarensa puolesta: ei ollut naiselle lainkaan sopivaa keskustella miehen kanssa tuolla tavoin, vieläpä niin läheisesti, jalkojen juuressa istuen. Ymmärrämme Marttaa, joka hienotunteisen varovasti vihjaa Jeesukselle kiusallisesta tilanteesta neuvoen häntä nuhtelemaan sisartaan ajattelemattomasta käytöksestä!

Luukkaan kertomus kuvaa osuvasti ja tarkasti kahta sieluntilaa. Joskus, ehkä useinkin kristitty keskittyy ajattelemaan tekemäänsä. Hän tekee paljon kaikkea hyvää, hän palvelee ahkerasti. Ja tosiaan: kunpa itse oppisin yhtä käytännölliseksi, muuttuisin yhtä palavaksi rakkaudessa, toimisin yhtä pyyteettömästi kutsumuksessani. Aivan tavallista arjen kristillisyyttä tarvitaan, ei kunnian kukkuloilla käyskentelyä. Mutta Martta unohti kaiken touhunsa keskellä, mistä hänen sielunsa löytää levon. Sielun lepoa ei tehdä, se lahjoitetaan lahjaksi. Armo saadaan armosta (Joh. 1:16). Maria muisti tämän. Siksi hän istui Jeesuksen jalkojen juuressa. Siinä hän nautti täysillä evankeliumin ihanasta vapaudesta. Hän ei sekoittanut lahjavanhurskauteen omaa yrittämistä. Hänen autuutensa oli ja pysyi kuulemansa sanan lupauksen varassa. Se ”yksi tarpeellinen” on tässä.

Käsitämme, että Pyhä Henki tahtoo evankeliumin kertomuksella muistuttaa meitä armon riittävydestä. Hän johdattaa meidät takaisin Vapahtajamme luokse. Jokainen kristitty joutuu kiusaukseen. Ensin hän yrittää ”paikata vanhaa ihmistä”, sitten myöhemmin hän yrittää ”korjata uutta ihmistä”. Mutta vanhaa ihmistä ei voi paikata, vaan se täytyy ristiinnaulita ja kuolettaa. Samoin uutta ihmistä ei voi korjata, se on täydellinen jo Golgatan sovintoveren tähden, juuri sellaisena valmis iankaikkiseen elämään. Älkäämme kumminkaan vieroksuko jompaakumpaa näistä sisaruksista. Me tarvitsemme heidät molemmat. Marian osa kuuluu sielulle, Martan osa lihалlemme. Yhdessä näiden sisarusten kanssa me olemme se ihanasti kaunistettu morsian, joka autuuttavassa uskossa varmana iloitsee Veriylkäänsä rakkaudesta ja kuuliaisessa uskossa nöyränä osoittaa hänelle jatkuvaa alamaisuuttansa.

Timo Laato, Länsi-Suomen Rukoilevaisten yhdistys